

Първата книга започва с диренето смисъла и целта на човешкото общество и го намира в пълния развой на спекулативния и практичен разум, ~~т.е.~~ т.е. възможно най-голямото благородство до което може да стигне нашата природа. Ала до това състояние отделната личност не може да стигне без помощта на социалния живот, нито пък част от обществото без сътрудничеството на другите хора: следователно само ако целият човешки род работи заедно би могло да се постигне пълното осъществяване на тази интелектуална способност, т.е. съвършенството човешко участие на земята в неговата историческа приемственост. По този начин, чрез силогизми, Данте примирява свети Тома не само с Аристотеля, но и с Аверое, и слага като цел на човешкия род постигането на моралното достойнство, което единично дава цена на земния живот и значение на политическата дейтелност. Продължавайки разсъжденията си, той стига до заключението, че само мирът ще позволи осъществяването на тая цел; ала враг на мира се явява алчността, поради която нито отделната личност, нито отделните държави се задоволяват с това, което имат и по този начин създават раздорите и войните. За да се отстранят тия злини, необходимо е целият свят да се намира ~~под~~ под властта на само един княз, който поради факта, че владее всичко и няма какво да желае повече, не ще бъде подстрекаван от алчността и ще слага ръда на чуждите амбиции. Така той ще бъде живият символ на справедливостта и ще кара поданиците си да я зачитат. ~~Тук~~ За нас тази е най-човеколюбивата причина за необходимостта на Империята; но за Данте има и други, чисто философски, като например понятието за единството, което ни се разкрива от самия Бог, създател на всичко, или извода, че щом множество неща са подредени към една цел, нужно е щото един да владее и управлява ~~останалите~~ останалите, или приликата с небесния ред, където всичко се направлява от *deus motus noster*.

В тия разсъждения се чувствува влиянието на схоластиката, докато към студената логика се прибавя чувството и опита, които поетът ~~има~~ е получил в своята жажда за правда, оная правда, която Данте призоваваше в един свой сонет, молейки Бога да я привидигне от унинието в което я хвърлили ~~всички~~ властниците на тоя свят:

*Questa virtù che mi ha e frena e
frena su vestite del suo velo
Che senza lei non è in terra pace.*

/ Тая добродетел, що вледенена и гола лежи, привидигни я, ~~забравена~~ с твоето було, защото без нея няма мир на света. /

Тъкмо под властта на монарха човешкият род е по-свободен отволкото под всяка друга форма на управление тя е най-добрата сам Исус ни го доказва, като пожелал да се роди по време ~~на~~ на царуването на император Август, когато целият свят е бил под властта на един единствен владетел. Този довод се намира още в "Пир", но тук той е потвърден с още по-голяма увереност ~~като~~ като подготвя почти целия материал с който, в следващата книга, доказва, че римляните по право са получили